

çelimsiz çocuk

Top sahasında toza bulanmış, ter içinde kalmış çocuklar, kendilerinden geçmiş, futbol oynuyorlardı. Sahanın kenarında uyuşuk bir köpek onları izliyor, birkaç kedi yiyecek bir şeyler bulmak umuduyla çöp bidonlarını karıştırıyordu. Tepedeki yerini yavaş yavaş terk eden güneş, kestane ağaçlarının dalları arasından geçirdiği ışınlarıyla yeni olduğu besbelli bisikleti pırıl pırıl parlatıyordu.

Uzaktaki bir çocuk –çelimsiz bir çocuk–

ağaca dayalı duran bisiklete baktı bir süre. Sonra yavaş yavaş yanına gitti. Zili, dikiz aynası, dinamosu, hatta pompası bile vardı. Çok güzeldi. Elini uzattı, kayboluvermesinden korkarak okşadı. 'Bir tur!' diye geçirdi içinden. Ne olacak ki? Yalnızca bir tur...

Maç bitmiş, Cem arkadaşlarıyla birlikte kestane ağacına doğru yürüyordu. Birden irkildi. Bisikleti yerinde yoktu. Başı döndü, midesi bulandı. Bisikletin kaybolduğunu fark eden diğerleri de bir anda onun yerine konuşmaya başladılar.

"Heeey! Cem'in bisikletini çalmışlar!"

"Polise haber verelim!"

"Bu uyuşuk köpek de bir işe yaramaz zaten."

"Hepimiz bir yere dağılıp arayalım!"

İşte tam bu sırada, bisikletle bayırdan aşağı rüzgâr gibi inmekte olan çelimsiz çocuk göründü. Yanlarına gelince bisikletten inip, onu aldığı yere bıraktı. Şaşkın çocuklar öylece kalakaldılar. Cem birkaç adım attı ve çocuğun yüzüne okkalı bir yumruk indirdi.

Çelimsiz çocuk, burnunda dayanılmaz bir acı hissetti. Sendeledi, ama düşmedi. Hiç sesini çıkarmadı. İri mavi gözleriyle Cem'e baktı.

Burnundan sızan kanı elinin tersiyle sildi; arkasını dönüp, ağır ağır uzaklaştı.

Tüm bunlar birkaç saniye içinde olup bitmişti. Çocuklar yine hep bir ağızdan bağırma-ya başladılar.

"Yaşa, Cem! Esaslı patlattın!"

"Çocuğa bak be!.."

"Hırsız! Atacaksın içeri!.."

Cem dönüp, arkadaşlarına baktı. Kara gözlerinde şimşekler çakıyordu. Bisikletine atladığı gibi evinin yolunu tuttu.

Balkon demirlerinden sarkan pembe ve kırmızı renkli sakız sardunyalarnın arasından çıkan kelebek bir anda gözden kayboldu. Cem balkonda oturmuş, sözde kitap okuyordu. Ama, sözcüklerden birinin üstünde takılıp kalmıştı gözü. Sonunda elindeki kitabı masaya bıraktı. Bir arı, kulağının dibinden vızıldıyarak geçti.

Cem'in canı sıkılıyordu. Bugüne dek arkadaşlarıyla çok ağız kavgası yapmış, itişip kışkırmıştı. Ama hiçbirine, şu çocuğa vurduğu gibi yumruk atmamıştı. Yaptığı hareketin hiç de hoş olmadığını biliyor, yine de doğru davranıldığına inanmak istiyordu. Yerinden kalkarken, "Haklıydım, haklıydım işte..." diye mırıldandı.

Haziran güneşinin, insanı temmuz sıcaklarına hazırladığı yeni bir gündü. Bakkal Nihat'ın dükkânının önünde kaldırıma sıralanmış çocuklar, dün gece izledikleri filmi tartışıyorlardı. Filmdeki kahramanın dövüşteki ustalığı, sözü sporda şiddet konusuna getirdi.

“Oğlum, sen ne diyorsun?.. Adamlar bir dövüş, bir tekme için kaç gün, kaç saat çalışıyorlar, biliyor musun?”

“İyi de, o çalışmanın sonucunda birilerinin canı yanıyor ama. Hah! Savunma sanatıymış!”

“Ona bakarsan, futbolda da şiddet var. Kazayla yediğin tekmeleri düşünsene...”

“Ya boksa ne demeli?.. O da mı sanatsal spor? Burnuna ye de yumruğu, gör gününü!”

“Burnuna ye de yumruğu, gör gününü!” Cem'in kulaklarında yankılandı bu sözcükler. Unuttuğunu sandığı çelimsiz çocuk, yeniden gözünün önünde canlanıverdi. Farkında olmadan elini burnuna götürdü, nedensiz bir sızı hissetti.

“Ben gidiyorum,” dedi arkadaşlarına. “Bu sohbet baydı.”

“Maç ne olacak?” diye sordu çocuklardan biri.

“Benim yerime Umut'u alın,” diyen Cem,

arkasından yükselen itirazlara aldırmadan uzaklaştı. Eve gidip bisikletini aldı.

Tam yarım saattir pedal çeviriyordu. Saçı başı terden ıslanmış, tişörtü su gibi olmuştu. Denizden gelen yosun kokusunu ciğerlerine doluruyor, yüzünü yalayıp geçen rüzgâra meydan okuyordu.

Sahil boyunca sıralanmış amatör balıkçılar, tuttıkları balıkları yanlarındaki kovaların içine atıyor, arada birbirlerine takılıyor, gülüşüp konuşuyorlardı. Cem hem onların sohbetlerine katılmak, hem de başındaki kasketi denizde ıslatmak için az ilerdeki iki balıkçının yanında durdu.

“Senin çömez ortalıkta yok...” diye sorduğunu duydu birinin.

“Birazdan gelir,” dedi diğeri. “Çömez de ne çömez, ha?..”

“Bereketli olsun!” diye seslendi Cem. “Kasketimi ıslatacaktım da kıyıdan...” dedi aralarına girerken.

“Islat, ıslat; ama sakın buradan aşağı sarkayım deme, düşersin. Bak, şurada küçük bir kaya var. Ona bas, sonra büyüğüne atla. Hem, yüzünü de yıkarsın orada.”

“Dikkatli ol, ha!” dedi öteki balıkçı da.

“Hah! Aferin, tamam. Sırım gibisin, maşallah!” diye takıldı ardından.

Cem kayanın üstüne yüzükoyun uzandı. Denizin içindeki küçük bir kayabalığı ona baktı ve yavrularını toparlayıp, oyukların arasına gizlendi. Cem ellerini suya soktu. Yüzünü, boyununu bir güzel yıkadı. Başından kasketini çıkarıp, denize daldırdı. Bu sırada geriden gelen sesleri duydu.

“Vay, reis! Bugün geciktin!”

“Bana bak, akşam giderken yine balıkların çoğunu götürürsen bozuyoruz. Ona göre!..”

Gülüşmeler...

Cem ıslak kasketini taktı. Önce büyük kayadan küçüğüne, sonra da bir zıplayışta yola çıktı. Aynı anda da donup kaldı. Tam karşısında çelimsiz çocuk duruyordu. O kocaman masmavi gözlerle kocaman kömür karası gözler yine birbirine takıldı kaldı.

“Eee, delikanlı, serinledin gayri,” diye seslendi balıkçılardan biri. “Bize takılıyor musun, gidiyor musun?”

“Teşekkür ederim,” dedi bu soruyla kendine gelen Cem. “Gidiyorum. Hoşça kalın.”

Denize karışmış bir çift mavi göz, yol boyunca onu izledi.

Salondaki duvar saati gece on ikiyi vurduğunda Cem çoktan yatmıştı. Ancak, uyuyamıyordu. Sessizlikte kendi kendine konuşuyordu. “Burnunun çevresinde hafif bir morluk vardı. Gözü de morarmış... Yok, hayır! Gözüne vurmam ki... Gözleri mavi. Deniz gibi, gök gibi mavi. Neden, neden benim bisikletimi aldı sanki?.. Hem de habersiz, hırsız gibi... Ööf, öf!”

Kalkıp mutfağa gitti. Bir bardak buz gibi süt içti, tekrar yatağına döndü.

Yeni sulanmış sardunyalardan kendine özgü kokusu, kızarmış ekmeklerin kokusuna karışıyordu. Cem’in önündeki tabakta bir dilim peynir, elinde ekmek, sözde kahvaltı ediyordu.

“Evet? Seni dinliyorum, Cem,” dedi bir süredir oğlunu izleyen annesi. “İki gündür doğru dürüst yemiyorsun. Yüzünden düşen bin parça. Anlatacak mısın, yoksa varsayımlar üretmeye başlayayım mı?”

“Birini yumrukladım!” dedi Cem pat diye.

“Sen mi?..” Çok şaşırmıştı annesi. “Mutlaka çok önemli bir nedeni olmalı..”

“Bisikletime bindi.”

“Yaaa! Ne var bunda?..” Daha da şaşırmıştı